

Economic Policy Reforms **Going for Growth - 2007 Edition**

Summary in Danish

Økonomiske politiske reformer **Going for Growth - 2007 udgave**

Sammendrag på dansk

Sammendrag

I løbet af det seneste årti har et stort antal OECD-lande ikke kunnet nedbringe forskellen i BNP pr. indbygger i forhold til de førende lande, hvilket krævede en revurdering af de vigtigste politikker, der har betydning for hoveddrivkræfterne indenfor vækst. *Going for Growth* blev lanceret for to år siden for at hjælpe med til at forbedre trivlsen i OECD-lande via en systematisk sammenligning af nationale, offentlige politikker og resultaterne heraf. Selv om det ikke burde udvikle sig til en slavisk efterligning, er det at tage ved lære af andres succeser og fejltagelser en magtfuld vej hen imod udvikling. Samtidig med, at der bør være plads til ægte forskelle i sociale præferencer tværs over OECD-lande, bør det enestående i nationale forhold ikke bruges som en nem måde, man kan skjule persistensen af ineffektive politikker på.

Den første udgave af *Going for Growth* indviede en ny slags benchmarking overvågning baseret på strukturpolitiske indikatorer med et velidentificeret led til økonomisk præstation. Ved brug af disse indikatorer, sammen med præstationsforanstaltninger indenfor et bredt område af økonomiske områder og detaljeret ekspertviden indenfor OECD's komitéer og medarbejdere, opnåede man et sæt på fem politiske prioriteter til hvert OECD-medlem. Den anden udgave af *Going for Growth* blev offentliggjort i 2006 og fulgte op på de fremskridt, der er blevet gjort indenfor de politiske områder og identificeret som prioriteter, og udvidede omfanget af indikatorer, der underbygger den strukturelle overvågningsopgave, som det er at tage politikker med i betragtning for at stimulere innovation.

Som i den første udgave identificerer *Going for Growth 2007* fem politiske prioriteter, for alle individuelle lande og EU, der sandsynligvis øger væksten af BNP pr.

indbygger i fremtiden. Mindst tre af disse politiske prioriteter er baseret på internationalt-sammenlignelige indikatorer for præstation og politiske indstillinger. De to ekstra prioriteter understøttes ikke nødvendigvis af indikatorer men trækker på landespecifik ekspertviden, så de kan få fat i vigtige politiske områder, der ikke altid kan evalueres på basis af kvantitative indikatorer.

Kapitel 1 giver et overblik over de brede tendenser indenfor vækstpræstation i OECD-lande i løbet af de seneste år og de politiske prioriteter, der er blevet identificeret til behandling af specifikke svagheder i præstationen. De specifikke anbefalinger, der blev givet i forbindelse med disse prioriteringsområder, diskuteres mere detaljeret i landenotaterne i *Kapitel 2*, og det sæt politiske indikatorer, der blev anvendt til at vælge prioriteterne med, fremlægges i *Kapitel 3*. Landenotaterne dokumenterer også eventuelt tidligere foranstaltninger, der er taget i behandlingen af det identificerede problem, og de kommer med nye anbefalinger.

Fordi den høje arbejdsløshed og lave arbejdskraftdeltagelse er det, der optager mange lande på det europæiske fastland mest, udgør foranstaltninger til forbedring af præstationerne på arbejdsmarkedet størstedelen af de politiske prioriteter i disse økonomier. Den største udfordring i lande med lave indkomster, samt i Japan og Schweiz, er at hæve produktiviteten, og derved har prioriteterne tendens til at fokusere mere på liberalisering af produktmarkederne især indenfor netværksindustrier og serviceydelser. I engelsktalende lande er der generelt gode præstationer på arbejdsmarkedet, men de har et fælles behov for at hæve færdighedsniveauet, især via forbedringer indenfor gymnasieuddannelsen. Sluttelig har et stort antal EU-lande et fælles behov for at styrke deres videregående uddannelsessystemer, så de kan forbedre beståelsesprocenterne og/eller undervisnings- og forskningskvaliteten.

Kapitel 4 bygger på den seneste OECD-forskning, der er foretaget i forbindelse med revurderingen af *Jobs Strategy*, såvel som på den brede vifte af tilgængelig forskning på arbejdsmarkedet til identificering af nogle af de politikker og institutioner, der former beskæftigelsesresultatet. Efter en kort gennemgang af ændringerne i arbejdsmarkedspræstationerne i løbet af det seneste årti, evaluerer det den vigtigste politiske indflydelse på beskæftigelsen *via* det samlede arbejds efterspørgsel og -udbud og for specifikke grupper, udforsker rollen som makroøkonomiske politikker og deres samspil med eksisterende politiske rammer samt undersøger fordelene ved hypotetiske reformer i OECD-lande.

Det finder frem til, at ændringerne i politik og institutioner i løbet af de seneste otte årtier i gennemsnit er forklaringen på ca. halvdelen af uoverensstemmelserne i arbejdsløshedstendenser tværs over lande. Generelt set øger en høj og langvarig arbejdsløshedsunderstøttelse, høje skattekliver og stringente, konkurrenceforvridende produktmarksregulativer (PMR) arbejdsløsheden og holder arbejdskraftdeltagelsen nede. Til gengæld lader det til, at særdeles centraliserede og/eller koordinerede lønforhandlingsystemer samt visse kategorier indenfor offentlige udgifter til aktive arbejdsmarkedsprogrammer (ALMP) reducerer arbejdsløsheden. Der opnås muligvis lignende beskæftigelsesresultater med forskellige politiske pakker, selv om de ikke nødvendigvis får samme effekt på den samlede økonomiske præstation og de offentlige finanser.

Bortset fra disse generelle politikker influeres jobudsigterne for visse befolkningsgrupper så som ældre arbejdstagere, kvinder og unge også af andre mere specifikke politikker. Fx reduceres beskæftigelsen hos ældre arbejdstagere grundet incitamentet til førtidspensionering indeholdt i offentlige pensionsordninger og andre socialoverførselsprogrammer. Tilskud til børnepasning øger kvinders deltagelse, men børnetilskuddet reducerer den. Derudover vil en minimumsløn sat på for højt niveau sandsynligvis forringe unges jobudsigter.

Kapitel 5 udforsker, hvordan konkurrencehæmmende produktmarksregulativer har påvirket den internationale spredning af best-practice produktionsteknikker. Det ser på, hvordan et sådant regulativ har udviklet sig indtil 2003, hvordan det påvirkede produktivitets-indhentning til trods for de kraftige udviklinger indenfor ICT i det seneste årti, og hvordan reformerne, der var rettet mod en styrkelse af konkurrencen, kunne øge væksten og bidrage til en produktivitetskonvergens blandt OECD-lande. Til trods for en bred tendens mod en liberalisering af produktmarkederne, begrænser regulativerne stadig konkurrencen i ikke-producerende sektorer. Konkurrencehæmmende produktmarksregulativer har en ugunstig effekt på produktiviteten, da de mindsker indførelsen af best-practice produktionsteknikker. Og dette skader især lande, der i nogle industrier er langt bagud teknologisk.

Et restriktivt regulativ forsinker spredningen af ny teknologi via mindst to kanaler: det virker hæmmende for investering i udstyr, der indeholder den nyeste ICT og reducerer spredningen af teknologi fra udlandet gennem udenlandsk direkte investering (FDI). Fx antyder estimater i løbet af perioden 1995-2003, at den årlige produktionsvækst kunne have været mindst $\frac{3}{4}$ procent højere i halvdelen af de vurderede lande, hvis de regulativer, der hindrer konkurrencen, havde været på niveau med de lempeligst regulerede for hver sektor i OECD.

Kapitel 6 trækker på dybdegående vurderinger af de seneste økonomiske undersøgelser i de individuelle OECD-lande og danner sig et skøn over politikker, der påvirker konkurrencen med fokus på de resterende forhindringer for konkurrence i stedet for på de fremskridt, der er opnået til dato. Det finder, at konkurrencelovgivningen i de fleste lande forbyder horisontalkarteller. Men i nogle tilfælde er sanktionerne under det præventive niveau, omfanget af private søgsmål er begrænset, og der er ikke tilstrækkeligt med retslige mekanismer til at få kartelmedlemmerne til at falde fra. I nogle få lande gælder konkurrencelovgivningen ikke for offentligt relaterede enheder og firmaer, hvilket forvrider konkurrencen med private firmaer.

Ydermere begrænser regulativer stadig konkurrencen i flere lande indenfor en række sektorer. Dette er især tilfældet indenfor detaildistribution og professionelle serviceydelser, hvilket hindrer mulige effektivitetsgevinster *bl.a.* relateret til stordriftsfordele, handel indenfor serviceydelser og arbejdskraftmobilitet. I netværksindustrier ligger de store resterende udfordringer i, hvordan man får skabt lige ret for alle blandt firmaer med forskelligt ejerskab (*fx* hjemlige og udenlandske, offentlige og private), især omkring adgang til netværker og hvordan man skaffer investeringsincitamentet til ejere af nyprivatiserede, offentlige monopoler.

Regeringer over hele OECD er forpligtet til at gennemføre strukturelle reformer for at styrke vækst, beskæftigelse og offentlige finanser. Det anerkendes i stor grad også, at en stræben efter disse mål vil kræve en omfattende strukturereform i mange lande. Men udviklingen har været ujævn tværs over både lande og politiske områder. Én årsag hertil udspringer fra mulige kompromisser med ikke-økonomiske mål, der er umagen værd. Men forskelle i dybde, omfang og timing af reformer afspejler også politiske begrænsninger. Kernen i den såkaldte "politisk økonomi for strukturelle reformer" er forståelsen af faktorerne bag uviljen til reformer og at finde en måde at overvinde dem på.

Disse politiske økonomispørgsmål er emnet i *Kapitel 7*, der kommer med en kort gennemgang af reformmønstre i OECD-lande, før det danner sig et skøn over den seneste OECD-forskning på en måde, hvor økonomiske og politiske forhold kan påvirke reformforløbet på produkt- og arbejdsmarkeder. Gennemgangen af beviser på faktorer, der påvirker strukturel reformimplementering, peger mod nogle - positive og negative - tentative erfaringer, der kan drages fra tidligere erfaringer med økonomisk reform, fremhævet af OECD overvågningsprocesser.

For det første antyder en økonomisk analyse, at samtidig med at markedsorienterede reformer hjælper med til at øge globale indtægter, påfører de muligvis også nogle menneske tab, i det mindste i mangelen på udlignende kompensation. Den kendsgerning, at modstanden mod at reformere ofte bygger på kompleksiteter relateret til udgifter og fordele ved politiske ændringer og kompromisser mellem økonomiske og øvrige mål, antyder, at omfattende og transparente forklaringer er vigtige elementer i succesfulde strukturelle reformer.

For det andet opfattes gevinsten fra reformer ofte som usikker, da det tager tid at virkeliggøre dem, og de er ofte spredte. Til gengæld kan de, der står til at tabe ved en ændring, nemt identificere og forene sig for at blokere for reformer og derved føre til "status quo tyranniet". De vanskeligheder, en kollektiv handling står overfor på reformområdet, fører til en situation, hvor kriser er hoveddrivkraft til institutionel ændring. Der er i stedet brug for en rettidig reform, så man undgår situationer, hvor udgiften til passivitet langt om længe bliver så åbenlyst uoverkommelig, at den totalt overgår kortsigtede reformudgifter.

Ser man mere lyst på det, antyder den empiriske forskning, der er nævnt i kapitlet, at mindre lande måske er mere opmærksomme på og dygtige til at indføre rettidige reformer. Det samme synes at gøre sig gældende, hvor politiske systemer er befordrende for regeringsstabilitet, eller hvor den fiskale position står stærkt nok til at give tilstrækkelig kompensation til tabere. Nogle reformer er muligvis også nemmere at realisere end andre: liberalisering af finansielle markeder, international handel og til en vis grad produktmarkeder synes at være politisk mindre sensitive end arbejdsmarkedsreformer.

© OECD 2007

Dette sammendrag er ikke en officiel OECD oversættelse.

Reproduktion af dette sammendrag er kun tilladt på betingelse af, at OECD copyright og titel på den originale publikation nævnes.

Sammendrag på flere sprog er oversatte uddrag af OECD publikationer, der oprindeligt blev publiceret på engelsk og fransk.

De er gratis tilgængelige på OECD Online Bookshop

www.oecd.org/bookshop/

For yderligere oplysninger kan man kontakte afdelingen OECD Rettigheder og Oversættelser,
Direktoratet for Offentlige Anliggender og Kommunikation.

rights@oecd.org

Fax: +33 (0)1 45 24 99 30

OECD Rights and Translation unit (PAC)
2 rue André-Pascal
75116 Paris
Frankrig

Besøg vores website www.oecd.org/rights/

